

Forfatterne gjør både psykoanalysen og uforståelige barn begripelige

Siden studietida har jeg lidd av

moderat lesevegring, og jeg leser i grunnen kun det jeg virkelig må. Da jeg gikk ut i barselpermisjon fra jobben min i BUP, fikk jeg imidlertid plutselig for meg at jeg ville titte på den relativt nye boka Det uforståelige barnet – kanskje forståelig nok. Som kommende mamma var jo tittelen i seg selv appellerende. Boka viste seg å være en høydare! Den er fullspekket med forskning og klinisk praksis, men også historie og filosofi. Boka har intet mindre enn 13 kapitler, og retter seg mot både foreldre og oss som jobber med barn. Jeg likte at de gjennomgående holder oppe en undring rundt barnets indre opplevelse.

Forfatterne Anders Flækøy Landmark og Line Indrevoll Stänicke vekket nysgjerrigheten min med sine mange hverdagslige kasusbeskrivelser av barn, familier og terapeutiske scenarier. De vender ofte tilbake til kasusene for å reflektere over og belyse de mange temaene. Det å formidle psykoanalytisk kunnskap på en lett, forståelig måte er noe jeg mener de færreste mestrer. Nettopp derfor synes jeg dette er en viktig bok. Selv med et svært alminnelig språk klarer de å formidle mange av de mest sentrale psykoanalytiske uttrykkene og fagtermene.

Både som forelder og fagperson har jeg i senere tid slått opp i boka flere ganger for å belyse problemstillinger jeg har kommet opp i. Jeg er rimelig sikker på at jeg kommer til å fortsette med det. Jeg vil påstå at denne boka både egner seg som pensum på psykologstudiet (og for så vidt andre barnerelaterte studier), og som ganske lettlest lektyre på ferie. Boka bør regnes som en klassiker innenfor barnepsykologien.

Hanne Adele Helbæk-Platou, psykolog ved BUP Vest, utfordrer Håkon Kagnes til å ta stafettpinne videre.